

ALEC BLENCHÉ

AVENTURI
ÎN ȚARA
NEVIRTUȚILOR

ILUSTRAȚII DE
DOINA ZAVADSCHI
ION ANDREI PUICAN

CUPRINS

O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ PG. 6

SALVAREA NEVIRTUȚILOR PG. 13

O DOMNIȘORICĂ CU PICIOARE SCURTE PG. 16

N-AM CHEF ȘI ÎMI ESTE LENE PG. 23

COLECȚIA DE DRAGONI PG. 30

GRABA STRICĂ TREABA PG. 41

ÎNTOARCEREA LA IUBIRE PG. 49

O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Lauda, ca și varza, are gust bun, dar amândouă te umflă.

În ziua în care a realizat că Iubirea este Regina Virtuților, Emma, eroina noastră pe care sper că nu ați uitat-o încă, s-a hotărât să poarte mereu un simbol al iubirii. Așa că, fie că este vorba de rochița cu inimioare sau de puloverul cu același model primite cadou de la bunica, sau de un desen cu o inimioară făcut undeva pe mână, ori pur și simplu de un „Te iubesc” spus în gura mare, Emma nu lasă nicio zi să treacă fără să-și aducă aminte de Doamna Iubire.

Sunt însă și momente în care nici măcar iubirea nu o poate ajuta. Și asta pentru că nimeni nu este perfect, iar Emma, ca orice copilaș și cam așa cum fac toți oamenii mari, ajunge câteodată din Țara Virtuților în Țara Nevirtuților, care se află doar la o aruncătură de imaginație una de alta.

Nici ea nu știe ce o atrage mai exact în acest loc unde locuiesc toate Nevirtuțile împreună cu regele lor, Frică-Frică. Dar sunt sigur că are legătură cu diferitele experiențe pe care le trăiește zi de zi. Au fost astfel zile când, văzându-și părinții sau bunicii că se aventurează în Țara Nevirtuților, le-a urmat și ea exemplul. Sau, în alte momente, să fi fost ceva ce a văzut la televizor sau la vreun alt copil? Nu știm exact. Știm însă că Țara Nevirtuților există și că din când în când cu toții mai facem câte o vizită pe acolo.



Dar asta ne reamintește de multe ori cât de importante sunt virtuțile pentru noi și cât de bine ne simțim când le avem alături.

Dar poate că sunteți curioși pe cine a întâlnit Emma în Țara Nevirtuților? Și poate că vreți să știți ce aventuri a trăit ea acolo... Așa că nu o să mai lungim vorba. Probabil că prima întrebare ar fi: Oare cum a ajuns Emma în Țara Nevirtuților, în primul rând?

Și răspunsul este unul la care poate nu vă așteptați. Dacă în Țara Virtuților Emma ajunge de fiecare dată când dorește călărind pe unicornul ei special, Lily, în Țara Nevirtuților ajungi pur și simplu atunci când o nevirtute își face loc în inima ta. Și, pentru că în inima ta nu pot locui în același timp o virtute și o nevirtute, te trezești deodată în Țara Nevirtuților, pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă.

Așa s-a întâmplat și cu Emma într-o zi de luni, când a simțit deodată o nevoie puternică de a se lăuda. Și, dintr-odată, s-a trezit în Țara Nevirtuților, față în față cu un domn pe care nu îl mai văzuse până atunci. Era înalt, frumos îmbrăcat și cu părul foarte bine pieptănat, cu cărare pe mijloc. Zâmbea cu nonșalanță și își ținea ochii aproape închiși, de parcă nu ar fi vrut să își consume privirea. Și, pe lângă toate astea, avea o gură foarte mare. Că, deh, îți trebuie o gură mare ca să te tot dai mare.



— Bună ziua... spuse Emma, vizibil derutată, privind în sus spre acesta.

— Bună ziua, bună ziua, îi răspunse degrabă domnul. Eu sunt domnul Mădaumare. Unii îmi mai spun domnul Înfumurare, Infatuare, Îngâmfare, Orgoliu sau chiar Lăudăroșenie, continuă el zâmbind cu toată gura, arătându-și dinții mari și albi. Însă eu prefer să mi se spună Mădaumare, mi se pare cel mai potrivit nume pentru cineva ca mine.

— Bună ziua, domnule Mădaumare. Dar unde mă aflu?

— Te afli în Țara Nevirtuților, bineînțeles, unde altundeva?

Emma privi cu atenție în jur. Țara Nevirtuților nu semăna deloc cu Țara Virtuților. Și aici casele erau colorate, însă fiecare avea cel puțin trei sau patru culori. Unele aveau ferestre mici, altele n-aveau ferestre deloc, iar între ele erau o sumedenie de drumuri și cărări, unele



mai largi, altele mai înguste, de nici nu știai pe unde să o apuci dacă ai fi vrut să ajungi undeva.

— Dar cum am ajuns aici? întrebă Emma și mai derutată.

— Probabil că te-ai lăudat cu ceva mai mult decât era cazul. Ceea ce, fie vorba între noi, este un lucru extraordinar, spuse domnul Mădaumare, șoptindu-i ușor la ureche, ținându-și mâna paravan de parcă ar fi vrut să nu îl audă nimeni.

— Extraordinar? întrebă Emma mirată.

Știa, de fapt, undeva în adâncul ei, că nu era nici pe departe un lucru extraordinar. Extraordinar era ce făcuse domnișoara Modestie cu tablourile.

— Ia spune. Cu ce te-ai lăudat? îi întrerupse deodată gândurile domnul Mădaumare.





— Păăi, am câștigat un concurs de balet.

— Și? Ai țipat în gura mare că ești cea mai bună?

— Da, răspunse Emma un pic întristată.

— Și le-ai spus celor care au pierdut că nu au nicio șansă în fața ta?

— Da, așa este, răspunse Emma din nou, lăsând capul în jos.

— Te-ai lăudat la toată lumea pe care ai întâlnit-o?

— Da, așa este.

— He-he, foarte bine, foarte bine. Nu este nimic mai plăcut decât să te dai mare, mai ales să te bucuri când cei care au pierdut sunt triști. Și știi ce îmi mai place mie să fac?

— Ce anume? întrebă Emma, așteptându-se la ceva și mai neplăcut decât auzise până atunci.

— Păi, îmi place să fac multe fapte bune. Să îi ajut pe cei din jur.

— Serios? ridică micuța privirea, zâmbind.